

Глава втора

ХОРА, НУЖНИ НА КРАЛСТВОТО

1

На българската корабостроителница завършваше работният ден, но грохотът от ковашките чукове, от ударите на брадвите, стърженето на трионите и рендетата – целият този шум, заглушаващ човешкия глас – още се разнасяше по доковете. От време на време над леговищата на корабите прелитаха чайки. Изплашени от шума и тракането, те побързваха да се издигнат по-нагоре, където вятърът разсейваше пушека от разтопената смола и дима от ковашките огнища.

Обкръжени от макари, скрипци, строителни скели и въжени стълби, върху наклонени платформи се извисяваха корпусите на морски кораби. На един от тях вече махаха гредите на скелята: само тесни дъсчени пътечки още опасваха високите бордове на кораба. Няколко стълби водеха от пътечките към фалшборда, други – надолу, към кила¹.

Спускането на този кораб, най-големия от изработваните в корабостроителницата, беше насрочено за утрешния ден. Възрастният корабен майстор Джейкъб Харуей, набит мъж с огненочервени бакенбарди, нахлупил ниско на челото си фуражка с дълга козирка, проверяваше последните приготовления за спускането. Между зъбите си той стискаше къса луличка и без да разтваря челюсти, тихо даваше нареждания, като изпускаше кълба дим след всяка изречена заповед.

Вече бяха намазани с китова мас дъските на настилката, по които корабът щеше да се плъзне от платформата във водата. Само дебелите подпорни греди задържаха корпуса на кораба на мястото му.

¹ Надлъжна греда, минаваща отдолу по цялото протежение на корабния скелет.

Неговата грамада напомняше туловището на незнайно морско животно: под обшивката се долавяше „скелетът“ с чудовищни ребра-пангоути; високият остър нос и плавно извитите линии на бордовете придаваха на корпуса сходство с някаква необикновена риба, а кръглата кърма приличаше на главата на кит.

Този плавателен съд още нямаше нито мачти, нито палубни надстройки – всичко това предстоеше да бъде направено, когато се спусне във водата, – но в стройните линии на дългия корпус едно опитно око би могло вече да отгатне отличните мореплавателни качества на бъдещия „пенител на океаните“.

Собственикът на корабостроителницата мистър Патерсън, придружаващ своя клиент сър Фредрик Райланд, крачеше през купищата талаш, трески и отрезки, като лавираше между струпаните греди и навитите въжета. Двамата мъже бяха завършили огледа на кораба и вече се готвеха да напуснат корабостроителницата. Внезапно съвсем наблизко някой извика високо от болка. Собственикът и клиентът се обърнаха. Неколцината дърводелци захвърлиха брадвите и длетата и тичешком се спуснаха към противоположния борд.

– Харуей, разберете какво е станало там – заповяда господарят.

– Дърводелецът Паткинс си е отрязал три пръста на лявата ръка, сър – доложи майсторът, изваждайки само за миг лулата от устата си.

– Това е твърде досадно, Харуей: този дърводелец сега ни е много необходим. Ще може ли утре да продължи работата си?

– Не, сър, трябва лекар...

– Добре, ще извикам доктор Грейсуел, онзи чужак от болницата „Свети Христофор“. Изпратете за доктора моите коне. Грейсуел трябва да го изправи на крака, макар само за утре. А онези двамата юнаци глобете, та да не хвърлят занаят инструментите и да не гледат по десет минути някого там, комуто превързват драскотината. Харуей, хонорара на доктора ще удържите от заплатата на Паткинс. А през идната седмица намерете на негово място друг опитен дърводелец. Мистър Райланд, моля, заповядайте в кабинета ми.

Като покани госта си да седне на работната му маса в кабинета, всички стени на които бяха отрупани с модели, чертежи и рисунки на кораби, мистър Патерсън се заразхожда от единия ъгъл до другия. Гостът мълчаливо разглеждаше модела на един бриг, закрепен върху дъбова подставка.

– На модела на вашия „Орион“ ли се любувате? – запита корабостроителят. – „Окриленият“ ще бъде още по-добър кораб. Той вече създаде на мен и Харуей доста грижи! Корабът е голям, петмачтов, източен на дължина, с двуетажни батареини палуби. Бордовете му са опасани с твърд дъб, дебел половин ярд¹! Те не могат да бъдат пробити от топовни снаряди; за тях не е много опасен дори огънят на запалителните бомби. Корабът ще бъде въоръжен с тридесет и шест тежкокалибрени оръдия и

¹ Английска мярка за дължина; равнява се на три фута – 0,91 м

със същото количество средни морски топове, стрелящи с двадесетфунтови¹ гюлета. При водоизместимост три хиляди тона „Окриленият“ ще развива ход до петнадесет възли, когато вдигне всичките си платна и при добър вятър. Никога досега не ми се е случвало да изпълнявам толкова сложни и противоречиви изисквания на клиент. Лесно е да се каже: при такъв ход и с такова въоръжение трюмовете на „Окриленият“ трябва да поберат товара най-малко на две търговски шхуни! Изпълнявайки поръчката с такова старание, с каквото досега не е бил строен нито един плавателен съд в нашата корабостроителница, аз по-скоро се ръководя от чувството на лична симпатия към клиента си, отколкото от съображения на изгода. Разходите са толкова големи, че построяването на „Окриленият“ не ми обещава кой знае какви печалби...

Мистър Райланд изрази признателността си с лек поклон, но както преди пазеше мълчание.

– Четвърта година, сър, ние си сътрудничим успешно – продължи собственикът на корабостроителницата. – Корабите, които построих, плават благополучно под ваше знаме. Те доставиха и за моята корабостроителница известни ценни стоки, понякога дори, тъй да се рече, със заобикаляне на някои митнически формалности. Струва ми се, сър, че за нас е дошло време да станем по-откровени един към друг. Мореплавателните и бойните качества на „Окриленият“ не оставят съмнение; подобен плавателен съд може да служи само като капъор², господине!...

– Не виждам причини, които да ви налагат такъв дълъг предговор, за да изкажете една очевидна истина, мистър Патерсън!

Лицето на сър Фредрик запазваше най-невъзмутим израз.

– Очевидна истина ли? – възкликна поразен собственикът на корабостроителницата. – Откога един знатен английски благородник и земевладелец, баща на прекрасно и почтено семейство, смята естествено за себе си да замени своя живот на чифликчия и делови човек с несигурната, макар и привлекателна съдба на „пенител на моретата“ – корсар? Защото капъор не е нищо друго освен корсар, узаконен от правителството!

– Първо, капъорството се поощрява от британските закони и носи големи печалби на кралската хазна. Второ, защо смятате, че собственикът на кораба капъор непременно сам трябва да тръгне да гони плячката?

– О, мистър Райланд, неотдавна ми се удаде възможност да изслушам няколко страници от изумителната ви биография, отразена в тетрадката на Мортън. Човек с

¹ Мярка за тежина, около 400 грама.

² Частни кораби, които с разрешение на правителствата са се занимавали с лов на кораби на вражески или дори на неутрални страни. Собствениците на капъори са трупали огромни богатства, които са положили основите на милионните фамилни състояния на много крупни капиталисти по онова време. – Б.а.

вашето познаване на морето, с вашата храброст и мъжество, притежавайки „Окриленият“ – няма да се задържи в къщи!

Сър Фредрик Райланд се разсмя.

– Аз обаче наистина не мога да бъда едновременно капитан на всички кораби на моята компания, управител на всички предприятия, добър стопанин на имението и на това отгоре – комендант на моя капъор! Впрочем – добави той, като се усмихваше – аз не се отказвам от мисълта да направя някога и самостоятелен рейс с „Окриленият“. Кая ви да споделите с мен тогава и риска и успеха, ако само мисис Патерсън не ви задържи до себе си.

Патерсън се замисли. Той си представи далечните морета, бурите, барутния дим на сраженията, обвиващ мачтите на „Окриленият“, камари от злато в трюмовете... Рискът и успехът, хм! Решителен мъжага е този виконт Чансфилд, дявол да го вземе!

– Разпратени ли са поканите до всички гости за нашия малък празник – пускането във водата на новия кораб? – запита Райланд.

– Всички именити люде на града и графството на драго сърце приеха поканата. Дори лейди Станфорд.

– Лейди Елън Станфорд ли? Ние сме съседи по имения, но досега не ми се е представял случай лично да се запозная с нея.

– О, лейди Станфорд е не само очарователна, но и твърде далновидна дама. Тя овдовя преди две години и неотдавна, казват, дала съгласието си на младия мистър Ричард Томпсън да обяви техния годеж.

– Тъй ли? – сър Фредрик слушаше събеседника си твърде внимателно. – Какво подтиква тази знатна, самостоятелна вдовица към такъв един мезалианс¹?

– Навярно убедителното красноречие на мистър Ричард. Впрочем той е един твърде достоен млад човек и между другото син на моя стар приятел мистър Томпсън, доктор по право.

– Е, ще ми бъде приятно да се запозная с тази лейди на борда на „Окриленият“. Слушал съм, че тя е поощрявала деловите инициативи на покойния си съпруг, сър Джордж Станфорд и освен това...

– Доктор Рандолф Грейсуел, лекар в болницата „Свети Христофор“ – прекъсна виконта корабният майстор Джейкъб Харуей, пристъпвайки в кабинета. След него влезе нисък мъж с очила, като пулеше късогледите си добродушни очи.

Джентълмените се поклониха един на друг и мистър Райланд се отправи към своя гиг².

„Рандолф Грейсуел – мъчеше се да си спомни сър Фредрик. – От кого ли съм чувал вече това име? Струва ми се, че това е било много, много отдавна...“

¹ Неравен в социално отношение брак. – Б.а.

² Тип лека двуколка. – Б.а.

Почтеният български banker мистър Самюъл Ленди, тежко накуцвайки с подагрения си крак, се изкачваше по стълбата на сивата сграда, където се помещаваше юридическата кантора „Томпсън и син“. Впрегнатата с двойка охранени коне каляска остана да го чака пред входа.

Джентълменът мина по слабо осветения от единственото стреловидно прозорче коридор, като дишаше тежко и накуцваше, спря да си откъдне и отвори вратата на тясната стая. Двама клерка, без да вдигнат глава към влезия, скърцаха с гъшите пера, като ги потапяха в огромните мастилници. Третият съсредоточено се занимаваше с изваждането на една муха от подобен съд. Високи шкафове, догоре натъпкани с пожълтели свитъци на документи и с топове книжа, които навяха на сърцето печал, дебели тефтери с кожени корици, лежащи по пода, маси, покрити с прашно сукно и изпъстрени с черни, червени и зелени петна – всичко това оставяше твърде тесен проход към вратата, която водеше за съседните апартаменти.

Мистър Ленди преодоля тези препятствия и се намери в следващата голяма и мръсна стая. Щом съзряха посетителя, дузината клеркове на различни възрасти, които седяха тук, веднага грабнаха перата, като даваха вид, че са обхванати от най-неуморно трудолюбие.

В дъното на стаята, зад камарата шкафове, маси и книжа, се виждаше малко пространство, отделено с дървена преграда, което беше предназначено за посетители. На тяхна услуга бяха предоставени две черни пейки с високи прави облегалки. Тук, пред масивната врата, седеше като на трон пред висока катедра, мушал перо зад ухото си, един много мършав клерк¹ в черен фрак. На вратата, полузакрита от завеса, се мъдреха две медни плочки. На горната пишеше: „Уилям Томпсън, кралски адвокат, доктор по право.“ Долната плочка осведомяваше, че зад същата тази врата свещенодействия и баристър² Ричард Томпсън.

След като премина преградата, мистър Ленди се видя в обществото на възрастна жена, която водеше за ръце две момченца. Мършавият клерк пушна жената и синовете ѝ в кабинета на шефа на кантората и пое от ръката на банкера визитната му картичка. Като позна в лицето на посетителя почтения приятел на двамата си началници, клеркът се прегъна в непохватен поклон и покани мистър Ленди да го последва в кабинета.

Мистър Томпсън-старши седеше във високо кресло зад старинно холандско бюро. Тежка завеса с ресни и пискюли отделяше вътрешната част на кабинета: мис-

¹ Канцеларски служител, писар.

² Средно адвокатско звание в Англия. – Б.а.

тър Ленди съзря празна маса и твърдо кресло, на което спеше една котка, възползвала се от отсъствието на по-младия съпритежател на кантората.

Шкафовете, внушаващи благоговение със своите размери, бяха затворени и прикрити със завеси. Няколко стола, обшити с ресни, стояха на разположение на клиентите. Мраморната фигура на бога на търговията Меркурий с крилатите сандали и жезъла в ръка допълваше обстановката.

Собственикът на кантората покани госта да седне и продължи разговора си с жената, която държеше за ръце момчетата.

– И тъй, какво желаете от мен, мисис Бингъл? – запита той.

– Милорд – отговори тя, като гледаше адвокатата с почти молитвено благоговение, – дойдох да ви помоля за съвет. Покойният ми мъж беше майстор в „Севернобританската компания“. Когато построиха новото здание за бългънската фабрика и започнаха да пренасят в него станове, от тавана паднала някаква греда. Премаза моя Джон...

– Чакайте, чакайте, мисис Бингъл, аз знам за този тъжен случай! Тази... как казахте... греда счупила един нов тъкачен стан, нова машина! Навярно тук не е минало без някаква зла умисъл и сам Господ е наказал вашия мъж!

– Ама, сър, нещастieto е станало късно вечерта, вече по тъмно. След дванадесет-часова работа накарали изморените хора да пренасят в цеха и тези рожби на Велзевула, тези богоомразни, отвратителни станове...

– Щом вдовицата на един майстор разсъждава така безнравствено, какво може да се очаква от другите фабрични работници! Вие забравяте Бога, мисис Бингъл!... Какво ни повелява всевишният в безкрайната си мъдрост, питам ви аз, мисис Бингъл?

Жената уплашено изхлипа и избърса очите си с края на шала:

– Той ни повелява да се трудим, милорд.

Гласът на юриста омекна.

– Да, мисис Бингъл, от зори до мрак и с пот на челото, ето тъй, както аз се трудя вече повече от четиридесет години... Затова не роптайте срещу господаря, който ви дава възможност да се трудите по божия воля, не роптайте срещу онзи, който ви храни. И тъй, вие сте загубила мъжа си, пострадал навярно, ставайки жертва на собствената си зла умисъл против имуществото на господарите си?

– Сър, Бог вижда, моят Джон съвсем не е бил виновен за строшаването на машината, макар че наистина мнозина сред нас само за това говорят – как по-скоро да изпочупят тези проклетите станове. Ами че нали тъкмо от тях надойдоха всичките ни беди! Ето в Спитфилд, казват, работниците отдавна са разрушили не само машините, но дори и стените на проклетата фабрика...

– И бяха обесени за това! Бог да ви пази, мисис Бингъл, да не повтаряте повече тези безнравствени разсъждения. Неблагодарните работници забравят, че за своя къшей хляб те са задължени само на фабриканта. Та благодарение на вашия господар, почтения мистър Райланд, бедите жители на скъпия ни Бългън имат постоянна

работа в новите цехове. Аз съм съкрушен от човешката неблагодарност! Нима тъй подобава да говори вдовицата на един цехов майстор? Защо сте дошли при мен с подобни мисли и приказки?

– Милорд, ами че ние с децата умираме от глад! Съжалете ни, ваша милост! Нямаме хляб, на бакалина сме задължнели, хазаинът заплашва, че ще ни изгони от къщи. Смилете се над нашите нещастия, добри ни сър! Ето, момчетата ми са още толкова малки, съвсем деца!

– Момчетата ви стоят пред мен и аз не намирам, че са толкова малки. Навярно лентяйстват, щом сте толкова бедни при тези двама големи синове. Как се казват и какво работят?

– Поклонете се на милорда, деца! Приближете се до Господин адвоката. Ето, сър, тоя е големият ми, Джордж, четиринадесетгодишен, а тоя – Томас, той е само на девет.

– Разбира се, и двамата отдавна работят в цеховете, нали? – запита мистър Томпсън, като погледна червените напукани пръсти на по-малкото момченце.

– Уволниха ги, милорд: Том – след нещастieto с баща му, а Джордж – още по-рано. Аз пера дрехи на съседите и засега това е едничкото ни препитание.

– Какво са работили във фабриката и защо ги уволниха?

– На Том не са правили никакви забележки, сър, никакви! Той ми е много прилежно момче. Три години вече чепка вълна в сукнения цех. Но когато баща им беше премазан и се строши оня прокле... оня нов стан... на Том отказаха да платят: мистър Норуард заповяда цената на счупената машина да се удържи от сметката на цялото ни семейство. Тогава Томи... ами че той е само деветгодишен... малко дръзко се опънал и го изгониха...

– Ами по-големият ви син какво работи сега?

– О, сър, Джорджи разби моето майчино сърце! Уволниха го от фабриката още миналата година; сега... от време на време припечелва по нещичко на пристанището при товаренето на корабите и донася на неделята не повече от два-три шилинга!

– А защо го изгониха от фабриката, където ще има сигурна заплата?

– Той искаше... много искаше да се учи да рисува милорд... Старшият майстор нещо не го обичаше...

– Чакайте, този млад човек не беше ли изрисувал мигналата година един тъкачен стан като чудовище, което яде хора?

– Да, да, той, милорд...

– Помня аз, мисис Бингъл, о, аз всичко помня. Значи, това е той, онзи немирник, който беше нарисувал на стената на цеха ужасната, безнравствена карикатура на мистър Норуард и на новите машини, а? И го изгоних позорно, нали? Пада му се, пада му се! На такава възраст – толкова лекомислие, такива вредни помисли! И какво искате за тях?

– Милорд, помогнете ми да измоля прошка от мистър Норуард, та да нареди да ни платят поне една част от заплатата на покойния ми Джон... Добрички милорде,

кажете някоя думичка, че да вземат пак синовете ми във фабриката, иначе ще умрем от глад, милорд!

– Вие сама знаете, че исканията ви към мистър Райланд и мистър Норуард са незаконни. И дума не може да става да ви се изплати заплатата на мистър Джон Бингъл, вашия покоен съпруг; поради негово недоглеждане или умисъл пострада една фабрична машина. А в това размирно време да върнат във фабриката вашите синове също май не бива, защото те са се показали дръзки и непочтителни.

Жената закри лицето си с ръце и изглеждаше, сякаш ей сега ще се строполи от изнемога и скръб. Мистър Томпсън продължи вече не с толкова сух и строг глас:

– Но аз винаги съчувствам на човешката мъка и... съм готов да ви окажа услуга, каквато рядко оказвам: ще ви дам препоръка до собственика на бълтънската корабостроителница и ще го замоля лично да вземе на работа в доковете синовете ви. Сега ние с мистър Ленди отивам в корабостроителницата и ще видя там самия мистър Патерсън. А вие вземете тази бележка и се явете утре с нея при собственика на корабостроителницата или при корабния майстор Харуей.

След като произнесе тези думи, той взе едно листче от папката и написа на него няколко реда. Жената грижливо скри листчето в елека си, поклони се ниско на учения мъж и излезе заедно с двете момчета. Мистър Томпсън уморено се облегна на креслото.

– Ето такива ходатайства по цели дни ме отвличат от сериозните дела! Но аз свикнах да помагам на ближните си и хабя по тези работи много сили и здравето си... Дженкинс! – викна той на сухия клерк. – Днес никого вече не приемам. Отиваме на доковете, на спускането на новия кораб.

– Досещам се, че мистър Ричард вече е отишъл да вземе лейди Станфорд – каза Ленди. – Тя също е поканена. Но сега е още едва пладне, а спускането е определено за два часа. Да пийнем ли по една бира в „Бялата мечка“?

Джентълмените излязоха на улицата и седнаха в широката каляска на мистър Ленди. В полупразната зала на странноприемницата „Бялата мечка“ ги посрещна самият съдържател.

– Как върви работата, Хопкинс? – поздрави го мистър Томпсън, като седна на една масичка в дъното на залата.

– Не особено блестящо, сър! „Утробата на кита“ е по-близо до пристанището. Всички моряци и корабни пасажери отиват в „Утробата“. Загубих много клиенти, откак тази мръсна кръчма с момичета...

– Недейте мърмори, Хопкинс! Кореняците на града останаха верни на „Бялата мечка“. Освен това у вас спира пощата и всички пътници от дилижанса остават тук.

– Това е вярно, мистър Томпсън. С какво мога да услужа на вас и мистър Ленди?

След като си дадох поръчката, старият адвокат се обърна към събеседника си:

– Впрочем, мистър Ленди, вие отбивали ли сте се някога в „Утробата на кита“? Съдържателят ѝ, Удро Крейг, много бързо забогатя. Какво представлява това заведение?

Ленди вдигна рамене:

– Обикновена пристанищна кръчма със стаи за нощуване... Тия дни ми се случи да вечерям там със сър Фредрик Райланд.

– Със сър Фредрик Райланд ли? Виж ти! – учуди се адвокатът, припомнил си репликата на мистър Ленди през време на неотдавнашното четене на ръкописа на Мортън. – Значи, през последните две седмици вие успяхте да се запознаете отблизо с този джентълмен?

Мистър Ленди кимна мълчаливо.

– Аз пък – продължи адвокатът – бях неочаквано ощастливен от посещението на неговата съпруга. Вчера тя дойде у дома ми с мис Мери, дъщерята на Томас Мортън. Дамите ми поискаха ръкописа, който ви четох. Красива особа е тази лейди Емили Райланд, а и се държи подкупващо непринудено.

Адвокатът си спомни за младежката любов на своя син и се замисли. Сегашният избор на Ричард не радваше стареца: в бъдещото си семейство младият баристър едва ли ще успее да запази ръководната роля...

След като се подкрепиха, двамата почтени джентълмени напуснаха странноприемницата. Двойката сиви коне понесе каляската към пристанището и скоро спря пред портата на високия дървен стобор, който отделяше територията на корабостроителницата от покрайнините на града.

Две дълги гирлянди от зелени вейки и живи цветя кръстосваха могъщия корпус на кораба, извисяващ се над платформата. Обвитият в зеленина форщевен беше украсен с две изкусно изрязани от дърво лебедови крила, разперен в плавен полет.

На малкото временно капитанско мостче в центъра на палубата, под опнато за в случай на дъжд платно, стоеше с меден рупор в ръка собственикът на „Окриленият“. Ветрецьт развяваше гънките на плаща му; обшитата със злато презраменна лента на шпагата пресичаше косо през гърдите камизолата му; беше гологлав. Рано побелелите косми сребрееха сред неговите гъсти, тъмни, леко къдрави коси, грижливо подредени от фризьора. Пренебрегвайки модата, този път той не беше си сложил напудрената перука с плетка. Стоеше в центъра на кораба сам, ефектно открояваш се върху синия фон на небето.

На известно разстояние от платформата, от която трябваше да се плъзне корабът във водата, на една дъсчена естрада се бяха събрали гостите и разглеждаха с любо-

питство доковете, кораба и самотната фигура на мъжа, застанал на мостчето. Около мястото, отредено за гости, се тъпяха празнично облечени работници, дошли с жените и децата си.

Хората, заети с подготовката за спускането, начело с майстора Харуей, се суетяха около дъното и бордовете на „Окриленият“. Синята лента, която корабът трябваше да прекъсне, трепкаше досам водата при полъха на вятъра. Оркестър от дванадесет музиканти се беше разположил на кея и настройваше духовите си инструменти и тимпаните; глухо тъгнаха ударите по големия барабан.

На носа и на кърмата на кораба, край кабестаните¹, се бяха строили две групи по шестима моряци със сини барети, бели блузи и черни панталони. Четиризъбите котви блестяха с прясната си боя. Котвените вериги се губеха в черните гнезда на корабните ключове². Миришеше на смола, катран, кълчища и прясно дърво; хората вдъшваха този вечен, навред еднакъв и винаги вълнуващ мирис на морското пристанище. Всичко наоколо беше прибрано и изметено от грижлива ръка. Тълпата зрители съдържано шумеше.

Застанал на мостчето, сър Фредрик погледна големия си джобен часовник. Стрелките показваха точно два часа.

– Готови за спускане! – изкомандва той през рупора.

Говорът и смехът сред тълпата стихнаха. Зрителите замряха в очакване.

Към дървените подпори, които задържаха кораба, се приближиха хора с брадви. Мистър Харуей махна с ръка и брадвите се впиха в дървото. Полетяха трески. Гредите звънтяха като силно изопнати струни. Чуваше се пукане. Корпусът на кораба, едва потръпвайки, започна да се сляга.

В този миг при предната крайна подпора стана някаква засечка. Подхлъзвайки се върху гъсто намазаната с мас настилка, един от работниците падна. Без да го забележат, дърводелците продължаваха дружно да сечат гредите. Раздаде се силен трясък; подсечените опори започнаха да се чупят; дърводелците с брадви в ръце успяха да отскочат от платформата. Крайната греда, около която още се напрягаше да се изправи на нозе падналият човек, се пречупи като кибритена клечка и огромното чудовище плавно тръгна с цялата си тежест напред, като смачка под себе си нещастника. Неволен вик се изтръгна от зрителите, но корабът, ускорявайки все повече плъзгането си по настилката, вече летеше надолу, срещу звуците на оркестъра. Във въздуха затрепка разкъсаната синя копринена лента; една голяма бутилка с шампанско, ловко хвърлена от моряка, който стоеше нащрек край лентата, се разби със звън о стройния форщевен на кораба. Високо излетяха стълбове ситни пръски; тресчици, стърготини, клончета, цветя изплуваха върху разпенената повърхност на морето и корпусът на „Окриленият“ се заклати по леките вълни.

¹ Приспособление за прибиране на котвата в кораба.

² Отвор в борда за спускане на котвената верига.